

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ဉာဏ်လင်းထွန်း

အချိန်စားသခင်

(စောင်ယူချိန်)

(Chapter 1796 - 1810)

စာစဉ် - ၁၁၇

အခန်း - ၁၇၉၆

(အလုံးစုံ သိမြင်ခြင်း အဆင့်...)

"ဦးလေး... ရှင်က အရမ်းအားကောင်းတာပဲ... ကန်လန်ကမ္ဘာရဲ့ ကျင့်ကြံသူ တစ်ယောက်လား..."

ဇောင်ယုချန် တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော်လည်း ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းကလေးက ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ မရှိဘဲ ရွှင်ပြသော အမူအရာဖြင့် မေးလာသည်။

ဇောင်ယုချန်က သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

"လူယုတ်မာတွေနဲ့ တွေ့ရင် မင်းစကားပြော ဆင်ခြင်သင့်တယ်... မဟုတ်ရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်..."

"ထော့ကျိုး ဒုက္ခိတကောင် မင်းဘယ်သူကို လူယုတ်မာလို့ ပြောတာလဲ..."

တန်မင်ကျီ၊ တန်ကျူကျီနှင့် တန်ရှန်ကျီတို့ သုံးယောက်လုံးက သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

"ဝှစ်... ဝှစ်..."

တန်ရှူကျီနှင့် တန်ကျင်းကျီတို့မှာ အလင်းတန်းအသွင်ဖြင့် တန်ယွမ်ကျီဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးရန် လျှို့ဝှက် နန်းတော် စားသောက်ဆိုင် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသည်။

ဇောင်ယုချန်က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

"သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ

လူယုတ်မာတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ..."

" မင်းက ဒီသာမန် သေမျိုး တွေကို ပြောနေတာလား..." တန်ကျူကျီက ပြောသည်။

ဇောင်ယုချန်လည်း ထိုစကားကိုကြားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

" နင်တို့လူသားတွေက တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ... သာမန် သေမျိုး အဖြစ်ကနေ သူတော်စင် ဖြစ်လာအောင် ကျင့်ကြံခဲ့ရပေမဲ့ သာမန် သေမျိုး တွေက အရေးမပါဘူးလို့ ပြောချင်တာလား... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ..." အနက် ရောင် ဖီးနစ်က ပြောသည်။

တန်မင်ကျီက တန်ကျူကျီကို ချက်ချင်း နောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

တန်မင်ကျီမှာ နေမဝင်ညီအကို ခြောက်ဖော်ထဲတွင် အကြီးဆုံး အကိုပင်။ သူက အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ဦးခေါင်းထက်တွင် အပြာရောင် သရဖူ တစ်ခု ရှိနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် လျှပ်စီးကြောင်းများ ရွေ့လျားနေ ပြီး ထက်ရှသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဇောင်ယုချန် မျက်လုံးထဲရှိ နတ်ဘုရား သင်္ကေတများ အသက်ဝင်လာပြီး တန်မင်းကျီကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ သူအနည်းငယ် နောက်ဆုတ်သွား သည်။

ခဏအကြာတွင် တန်ရှူကျီနှင့် တန်ကျင်ကျီတို့ တန်ယွမ်ကျီကို လျှို့ဝှက် နန်းတော် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ပြန်ခေါ်လာကြသည်။

တန်ယွမ်ကျီ၏ သူတော်စင် ဝတ်ရုံမှာ စုတ်ပြနေပြီး ဇောင်ယုချန် လက်သီး ချက်ကြောင့် သူတော်စင် စိတ်ဝိညာဉ်လည်း ဒဏ်ရာ ရသွားလေပြီ။ သူက ဇောင်ယုချန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း..

" အကိုကြီး... ဒီထော့ကျိုး ဒုက္ခိတကောင်ကို သတ်ပြီး ငါ့အတွက်

လက်စားချေပေးပါ..."

တန်မင်ကျီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်....

" ကောင်လေး.... မင်းက ငါ့ညီကို လက်သီး တစ်ချက်နဲ့ လွင့်ထွက်အောင် ထိုးနိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျော်ကြားတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်... မင်း နာမည် ငါတို့ သိခွင့်ရမလား..."

" မင်းတို့ သိဖို့ အဆင့်မမှီသေးဘူး..." ဇောင်ယုချန် အသံက ထူးမခြားနား ပင်။

တန်ကျူကျီက ဇောင်ယုချန်ကို ထက်ရှသော အကြည့်များဖြင့် စိုက်ကြည့် ရင်း...

" အကိုကြီး ငါ့ကို မတားနဲ့.... ငါ သူ့ကို သတ်ပြီး ဂျူနီယာ ညီလေးအတွက် လက်စားချေရမယ်..."

အနက်ရောင်ဖီးနစ်က သာယာသော အသံဖြင့်....

" ကောင်းကင်လွင်ပြင်နဲ့ ရမှတ် နတ်ဘုရား နန်းတော်က သာမန် သေမျိုး တွေ နေထိုင်တဲ့ မြို့တွေမှာ တိုက်ခိုက်တာကို တားမြစ်ထားတယ်... မ လိုက်နာရင် နတ်ဘုရားတွေ အပြစ်ပေးတာ ခံရလိမ့်မယ်..."

တန်မင်ကျိုးလည်း မျက်မှောင်ကြုပ်ကာ ဒေါသထွက်နေသည့် တန်ကျူကျီ ကို ပုခုံးဆုပ်ကိုင်၍ တားဆီးလိုက်သည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို တန်မင်ကျီက သူတို့ ညီအကို ခြောက်ယောက်ထဲမှ တစ် ယောက်ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့သည့် ထိုထော့ကျိုး ဒုက္ခိတအား ယခုလို သည်းခံနေသည် မဟုတ်ပေ။ မြို့ထဲရှိ သာမန် သေမျိုးများ အားလုံး သေဆုံး မည်ဆိုလျှင်ပင် တန်မင်ကျီ အတွက် လက်စားချေမည် ဖြစ်သည်။

ဇောင်ယုချန်က သာမန် သေမျိုးတစ်ယောက်အတွက် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်

ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

သို့သော် အခြား ကျင့်ကြံသူများလည်း ရှိနေသေးသောကြောင့် သူတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် အထောက်အထားများကို စုဆောင်းပြီး ကောင်းကင် လွင်ပြင်သို့ သတင်းပို့လိုက်ပါက နတ်ဘုရားများ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံရ နိုင်သည်။

" စီနီယာအကိုကြီး..."

တန်ကျီကျီက အလွန် ဒေါသဖြစ်နေကာ တန်မင်ကျီကို စိတ်ဖြင့် ဆက် သွယ်ပြီး...

" အနက်ရောင် ဖီးနစ်နဲ့ အဖြူရောင် ဟင်္သာတို့ကို ချန်ထားပြီး ကျန်တဲ့ ကျင့်ကြံသူတွေ အားလုံးကို သတ်လိုက်.... သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သူတော်စင် ပိုးကောင် ထည့်ပြီး ငါတို့ အစေခံတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မယ်... အဲ့တာ က ငါတို့အတွက် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်..."

တန်မင်ကျီက...

" အနက်ရောင် ဖီးနစ်နဲ့ အဖြူရောင် ဟင်္သာတို့က အားကောင်းတဲ့ အဆင့် ခုနစ် သူတော်စင်ဘုရင်တွေပဲ... သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ လွယ်တယ်လို့ မင်းထင်နေ တာလား... နောက်ပြီး ဒုက္ခိတကောင်ကလည်း အရမ်းအားကောင်းတယ်... သူ့ကို လျော့တွက်လို့မရဘူး..."

နောက်ဆုံးတွင် တန်မင်ကျီ အကြည့်များက ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေး၏ အဖွားကို သတိထားမိသွားသည်။

ထိုအဖွားအိုမှာ ငါးနဂါးအဆင့် နဝမမြောက် အပြောင်းအလဲတွင်သာ ရှိ သော်လည်း တန်ယွမ်ကျီ အော်ရာက သူမကို သက်ရောက်ပုံ မရပေ။

ထို့ကြောင့် အဖွားအိုမှာ ကျင့်ကြံခြင်းအဆင့် ဖုံးကွယ်ထားသည့် လူတစ်

ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တန်မင်ကျီ ကျင့်ကြံခြင်းအဆင့်ဖြင့်ပင် သူမ မည်သည့် အဆင့်တွင် ရှိနေသည်ကို မမြင်နိုင်ပေ။

" ငါတို့ လျှို့ဝှက်မြို့က အရင်ထွက်သွားကြမယ်... သူတို့ကို အခုမတိုက်ခိုက်နဲ့... မြို့ပြင်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်လိုက်..." တန်မင်ကျီက အခြား ညီအကိုများကို စိတ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ကာ ပြောသည်။

" ခဏလေး..."

သာမန် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဖွားအို မတ်တပ်ရပ်ကာ နေမဝင် ညီအကို ခြောက်ယောက်ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူမက မည်သည့် အော်ရာမှ မထုတ်ဖော်ထားသော်လည်း သူမ ရှိနေသည်ကပင် အားကောင်းသော ဖိအားတစ်ခု ခံစားရစေ၏။

လူထွားကြီးနှင့် လူဝကြီးတို့ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး သတိအပြည့်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

အနက်ရောင် ဖိနပ်နှင့် အဖြူရောင် ဟင်္သာတို့မှာလည်း အနည်းငယ် အံ့သြသင့်သွားကြသည်။

" အဖွား..."

ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးက အဖွားအိုဆီသွားကာ လက်မောင်းကို တွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။

တန်မင်ကျီက တည်ငြိမ်နေသော်လည်း လက်နှစ်ဖက်လုံးတွင် သူတော်စင်ချီများ အသင့် စုစည်းရင်း...

" မင်းကော ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ..."

" အပန်းတကြီး မဟုတ်ပါဘူး... ငါ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်လို့..."

အဖွားအိုက ပြောသည်။

"ဘယ်သူ့ကို သတ်ချင်တာလဲ..."

အဖွားအိုက တန်ယွမ်ကျီကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

"ရှောင်လီက ကန်လန်ကမ္ဘာကို ငါနဲ့အတူ လာဖို့ ရွေးချယ်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ... တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကို သတ်ချင်ရင် ဒီအဖွားကြီး သူမဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးဖို့လိုတယ်..."

"ဒါက နားလည်မှု လွဲသွားတာပါ..."

"နားလည်မှု လွဲတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး..."

တန်ကျူကျီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

"အဖွားကြီး ငါတို့ နေမဝင်ညီအကို ခြောက်ဖော်ကို အလွယ်တကူ သတ်လို့ရမယ်လို့ ထင်နေတာလား..."

သို့သော် အဖွားအို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ခံလိုက်ရလျှင် တန်ကျူကျီလည်း တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွားပြီး ဘာစကားမှ မပြောရဲတော့ပေ။ အခြား မည်သူမှ မသိနိုင်သော်လည်း ထိုအကြည့်ထဲ ပါဝင်နေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် စွမ်းအားများကို သူ ခံစားမိဆုံးပင်။ အဆင့်ကိုး သူတော်စင်ဘုရင်များပင် ထိုမျှ အားမကောင်းပေ။

တန်မင်ကျီက သူ့ရှေ့ရှိ အဖွားအိုမှား အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကျင့်ကြံသူမှန်း ရိပ်မိသောကြောင့်...

"ကောင်းကင် လွင်ပြင်က တားမြစ်ထား..."

တန်မင်ကျီ စကားပင် မဆုံးလိုက်... သူ့နောက်မှ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

တန်မင်ကျီ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တန်ယွမ်ကျီ နဖူးထက်တွင်

အပေါက်တစ်ခု ရှိနေပြီး သွေးမြူများ အဖြစ် ပြောင်းလဲ သေဆုံးနေချေပြီ။

အဆင့်ခုနစ် သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက်မှာ ဤသို့ သေဆုံးသွားရ သည်တဲ့လား။

ဇောင်ယုချန်ပင် အလွန် ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူ့ကောင်းကင် မျက်လုံး ဖြင့်ပင် အဖွားအို မည်သို့ တိုက်ခိုက်သည်ကို မမြင်လိုက်ရပေ။

အဖွားအိုက ကောင်မလေးကို ခေါ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ရင်း...

" အမှားလုပ်မိရင် အပြစ်ပေးခံရမယ်..."

တန်မင်ကျီမှာ ကနဦး သိမြင်ခြင်းအဆင့် သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက် ပင်။ သို့သော် လက်တလောတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးများ စီးကျနေပြီး အဖွားအိုမှာ အလုံးစုံ သိမြင်ခြင်းအဆင့် သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက်ဟု သံသယ ဝင်လာမိသည်။

အလုံးစုံ သိမြင်ခြင်းအဆင့် သူတော်စင်ဘုရင်များမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်း သူတော်စင် ဖြစ်ရန် အလွန် နီးကပ်နေသူများ ဖြစ်သည်။

အဖွားအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့ လျှို့ဝှက်မြို့မှာ ထွက်သွားပြီးနောက် နေမဝင် ညီအကို ငါးယောက်မှာလည်း အခြား တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာကြ တော့သည်။

ခဏအကြာတွင် နေဝင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လျှို့ဝှက်မြို့တစ်မြို့လုံး အမှောင်ဖုံးကာ အေးစက်သော လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာသည်။

ဇောင်ယုချန် သူတော်စင်ဘုရင် ဖြစ်မှန်းလည်း အားလုံး သိနေပြီးဖြစ်ရာ လျှို့ဝှက်မြို့နန်းတော်ရှိ ကျင့်ကြံသူများ အားလုံးက သူ့အနား ရောက်လာပြီး ဆွေးနွေးကြလေသည်။

သူတို့က လျှို့ဝှက်ထဲရှိ သူတော်စင် ဆေးပင်များကို ရယူရန် လျှို့ဝှက်မြို့တွင်

စုဝေးနေကြခြင်းပင်။

" လမိုက်ညမှာ ကြယ်တွေရဲ့ အလင်းရောင်က ရေမျက်နှာပြင်မှာ ပေါ်လာပြီး လျှိုမြစ်ထဲ လမ်းပြပေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်... သာမန် အတိုင်းဆိုရင် လျှိုမြစ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရှေးခေတ် သင်္ကေတတွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ အထဲဝင်လို့ မရဘူး..." အဆင့်တစ် သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက်က ပြောသည်။

" လမိုက်ည..." ဇောင်ယုချန် စိတ်ထဲတွင် သေချာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

တစ်ပိုင်း သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ...

" နေမဝင်ညီအကို ခြောက်ဖော်က အရမ်းအားကောင်းတယ်... သူတို့ရဲ့ အကိုကြီး ဖြစ်တဲ့ တန်မင်ကျီက အဆင့်ကိုး သူတော်စင်ဘုရင် တစ်ယောက်ပဲ... ညီအကို မင်းအခု သူ့ကို စော်ကားလိုက်တာဆိုတော့ သတိထားနေမှ ဖြစ်မယ်..."

အနက်ရောင် ဖီးနစ်က ဇောင်ယုချန်ကို ကြည့်ရင်း...

" ဒုက္ခိတ... ငါ့မှာ နှစ်တစ်ထောင် ရွှေအလင်း စပျစ်ပိုင် တစ်ပုလင်းရှိတယ်... သောက်ရင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြတာပေါ့..."

အခြား ကျင့်ကြံသူများ အားလုံးက ဇောင်ယုချန်ကို မနာလိုသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လာကြသည်။

မိုးပြာကောင်းကင်ကမ္ဘာ၏ အနက်ရောင်ဖီးနစ်နှင့် အဖြူရောင် ဟင်္သာ ညီအမမှာ ကောင်းကင်လွင်ပြင်တွင် မိန်းမလှများ အဖြစ် အလွန် ကျော်ကြားသည်။ သူမတို့ အလှတရားမှာ ကောင်းကင် နတ်မိမယ် ကိုးဖော်ထက် နိမ့်ကျခြင်း မရှိပေ။

ဇောင်ယုချန်၏ ခွန်အားနှင့် အကျင့်စရိုက်ကို သတိထားမိသောကြောင့်

သူမတို့က ယခုလို ဖိတ်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇောင်ယုချန်က အနက်ရောင် ဖီးနစ်ဆီ လျှောက်သွားရင်း...

" ဖီးနစ်မိန်းကလေးက လျှို့ဝှစ်ထဲမှ အခွင့်အရေး လိုချင်လို့ လာခဲ့တာ လား..."

ဖီးနစ်မိန်းကလေးဆိုသော စကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အနက် ရောင်ဖီးနစ် ပြုံးရင်း...

" အမှန်ပဲ... နောက်ပြီး နင်အမှန်တရား ကောင်းကင်နယ်မြေမှာ ကျင့်ကြံ ထားတယ်မလား..."

ဇောင်ယုချန်က အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

" မင်းဘယ်လို သိတာလဲ..."

" အမှန်တရား ကောင်းကင်နယ်မြေမှာ မကျင့်ကြံထားရင် နင့်ကျင့်ကြံ ခြင်း အဆင့်နဲ့ အခုလို စွမ်းအားထိန်းချုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ..."

" အဲ့တာဆို မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးလည်း အမှန်တရား ကောင်းကင် နယ်မြေမှာ ကျင့်ကြံထားကြတာပဲ..."

အနက်ရောင် ဖီးနစ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

" အမှန်တရား ကောင်းကင် နယ်မြေမှာ ကျင့်ကြံနိုင်တဲ့ လူတွေက ကောင်းကင်လွင်ပြင်ရဲ့ ထိပ်တန်း လူငယ် မျိုးဆက်တွေပဲ... နင် နတ်ဘုရား သမုတ်ခြင်း အခမ်းအနားမှာရော ပါခဲ့သေးလား..."

ဇောင်ယုချန်က ထိုမေးခွန်း ပြန်ဖြေရန် စဉ်းစားနေချိန်တွင် ရုတ်တရက် မြေပြင် အနည်းငယ် တုန်ခါလာခဲ့၏။

" ဝုန်း..."

တဆက်တည်း လျှို့ဝှက်မြို့ အပြင်ဘက်၌ ကျယ်လောင်သည့် ပေါက်ကွဲသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာချေပြီ။

အဖြူရောင် ဟင်္သာက တိုးညှင်းသော အသံဖြင့်...

" သူတို့ လာနေပြီ..."

ထိုမိန်းမပျို နှစ်ယောက်မှာ ဇောင်ယုချန်နှင့် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ အလင်းတန်းအသွင်ဖြင့် လျှို့ဝှက်မြို့နန်းတော် စားသောက်ဆိုင်ပေါ် တတ်သွားသည်။

အခြား ကျင့်ကြံသူများမှာလည်း မြို့ထဲရှိ မြင့်မားသော အဆောက်အဦးများပေါ်မှ မြို့ပြင်ကို ကြည့်နေကြသည်။

ဇောင်ယုချန်က နဂါးရှစ်ကောင်ထီးကို ကိုင်ဆောင်ရင်း လမ်းမပေါ် ထွက်လာရာ လျှို့ဝှက်မြို့ကို ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အနက်ရောင် တိမ်တိုက်များကို မြင်လိုက်ရ၏။

တိမ်တိုက်များကြားမှ အနီရောင် အလင်းတန်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လျှို့ဝှက်မြို့အပြင်ဘက်သို့ ဧရာမကျောက်တုံးကြီးများ ကောင်းကင်ထက်မှ အဆင်မပြတ် ပြိုဆင်းကျနေ၏။

" ဒါက ငရဲပြည်က ကျောက်တုံးကလန်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ..."

ဇောင်ယုချန် ခန္ဓာကိုယ်မှ သတ်ဖြတ်လိုသော အော်ရာများ ဖြာထွက်လာတော့သည်။

" ဝုန်း...ဝုန်း..."

ကျောက်တုံးကြီးများမှာ အဆက်မပြတ် ရွေ့လျားနေပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးလူသား စစ်တပ်ကြီး ဖြစ်တည်လေသည်။

အနက်ရောင် ဖိနပ်နောက်ကျောမှ အနက်ရောင်ဖိနပ်တောင်ပံများ

ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတော်စင်ဓားဖြင့် ချိန်ရွယ်ရင်း...

"ရှိကိုင်... ငါတို့ ညီအမ နင့်ကို စောင့်နေတာကြာပြီ... ထွက်မလာသေးဘူးလား..."
